

enkelte Punkter, som Justitsministeren har fremdraget.

Med Hensyn til de Indvendinger, jeg har gjort mod dette Lovforslag, udtalte den højtærede Justitsminister, at det Synspunkt, jeg havde anlagt, ikke paa § 2 om Pryglestraffen, men paa mange andre Paragraffer, som ere komne til i Folketinget, nemlig, at de betragtedes som paatrængende nødvendige, var urigtigt, idet de kun foreslaas som et Eksperiment, hvad ogsaa fremhævedes af det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen). Men saa spørger jeg: Er det berettiget at gøre dette Eksperiment? Det tror jeg nu for det første ikke. Dernæst, behøves dette Eksperiment? Det fører jo ind paa ganske de samme Betragtninger som dem, jeg anlagde med Hensyn til den paatrængende Nødvendighed eller Ønskeligheden. Det, at det behøves, kan jo ikke bevises paa anden Maade end derved, at der er Omstændigheder, som kræve det. Endelig, kan der naas noget ved Eksperimentet? Det mener jeg heller ikke. Det hjælper heller ikke lige over for de Indvendinger, jeg har fremsat, at fremhæve, at dette Lovforslag er midlertidigt. Thi selv om det er midlertidigt, skal man dog i de 6 Aar, hvori Loven gælder, se at undgaa den Konfusion, som paa visse Punkter uimodsigelig vil fremkomme mellem dette Lovforslag og den almindelige borgerlige Straffelov, som gælder ved Siden af, og undgaa, at dette Forslag, som er midlertidigt, foregriber noget eller bliver unyttigt. Her bestemmes Straf eller Indespærring paa ubestemt Tid, eventuelt paa Livstid; men Meningen maa dog vist være, at, naar om 6 Aar Lovens expiration, uden at der kommer nogen ny Straffelov i Stedet, og vi altsaa staa i det samme Rum, saa maa de Folk slippes ud. Det er ikke Meningen, at de i Henhold til den da udløbende Lov skulle forblive indespærrede. Der er Lovforslaget enten foregribende eller unyttigt. — Jeg glæder mig imidlertid over, at den højtærede Justitsminister udtalte, at han ønsker hele Lovforslaget forhandlet i et Udvalg og undergivet en grundig og saglig Forhandling; det svarer ganske til mit Ønske. Saa faa vi se, om Resultatet bliver, at man mener, at de Indvendinger, der ere gjorte, ere tilstrækkelige til at hindre, at Lovforslaget tages uforandret, eller have den modsatte Karakter. — Jeg for mit Vedkommende samstemmer ganske med, hvad det ærede Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) forleden Dag udtalte,

og vilde have sat langt mere Pris paa, om dette Lovforslag var blevet holdt inden for den Ramme — ganske vist med væsentlige Forandringer —, som den højtærede Justitsminister drog i sin Tid ved at forelægge Lovforslaget som kun handlende om skærpene Straffebestemmelser med Hensyn til visse Volds- og Sædelighedsforbrydelser. Ganske vist fastholder jeg min Anskuelse, at Pryglestraffen ikke bør indføres, og jeg mener, at der er en god Sammenhæng imellem at finde den nødvendig som et Disciplinærmiddel i Straffeanstalterne og samtidig mene, at den Nytte, den kan gøre under den Situation, ikke foreligger uden for Straffeanstalterne, og at den Omstændighed, under hvilken jeg kan gaa med til, tænker mig det muligt at gaa ind paa at indføre Pryglestraffen ogsaa inden for Anstalterne, derfor ikke kan komme til at foreligge, naar det gælder Forholdene uden for dem. Og naar den ikke kan komme til at foreligge, strider det mod min Retsfølelse, at Samfundet skulde laane sin Opfattelse om, hvad der er retfærdigt, fra Bøllerne. Og det gør man her; man laaner deres Opfattelse og siger: Siden I selv praktisere Prygl, skulle I faa det samme igen. Skulle de civiliserede — og dertil høre vi jo alle — laane Opfattelse hos de vilde, de uciviliserede, Barbarerne, hvortil Bøllerne høre? Det er det, jeg protesterer mod.

Matzen: Jeg skal blot gøre et Par Bemærkninger i Anledning af den højtærede Justitsministers Paaberaabelse af Statistikkene. Jeg har tilladt mig at gøre opmærksom paa, at siden 1897 er Voldsforbrydernes Antal aftaget fra 457 til 396. Man kan altsaa ikke sige, at de vedblivende er tagne til, og at denne Lov for saa vidt skulde være en Nødvendighed.

Dernæst bemærkede den højtærede Justitsminister, at det gjorde ikke noget, at Anstalterne ikke ere til Stede endnu, de ville komme frem med en Naturnødvendighed, naar man behøver dem. Nej, det kan dog have sine Vanskeligheder. Den højtærede Justitsministers Argument for at bruge Stokken var, at den var saa billig. Men disse Institutioner koste Penge, og det er ikke altid, man er saa rede til at rykke ud med Pengene, saaledes som det blev sagt af et æret Medlem i Folketinget: „Jeg tror sikkert ikke, at Bøllerne kunne komme i første Række, naar det gælder om at ofre dygtigt med Penge. Jeg tror, at der med Hensyn til Bøllerne maa holdes